

Minun Tampereeni

12

Stadilaisena tiukasti Tampereella

Mikä on minun suhteeni Tampereeseen? Lääkäriys ei anna kovin erityistä näkökulmaa. Riittävän sairaana ihmisessä on pinnalla se, mikä on kaikille yhteistä. Kulttuurierot lientyvät. Tutkijana Tampereella? Tutkijat tekevät työtään omissa sfääreissään – minä lisäksi paljolti Pietarissa. Näkökulmani on sitenkin Tampere stadilaisen silmin.

Seutua tuntemattomalle öinen Tampere junan ikkunasta Sääksjärven jälkeiseltä mäeltä on kiehtova näky. Pari tuhatta junamatkaa ei ole vienyt tehoa. Näin sen ensi kerran uuden vuoden yönä 1983. Matkustin Helsingistä uuteen työpaikkaani keskussairaalan ensimmäiseksi infektio lääkäriksi. Ihmettelin miten 37-vuotias saattoi tuntea sellaista jännitettä uuteen paikkakuntaan.

Oltuani 25 vuotta tamperelainen infektio lääkäri, yritän edelleen olla Rööperiin muuttanut taka-töölöläinen; juuret ja koti Helsingissä, Tampereella työ ja boksi sairaalan asuntolassa. Päätin pitää siitä kiinni. Ihmiselle on eduksi olla kotoisin jostain ja tuntea kuuluvansa jonnekin. En saisi viihtyä itse kaupungissa, kaksoiselämään ei olisi varaa. Ensimmäinen perjantai, jolloin miettin (vaikka lyhytfilmi- tai jazzfestivaalin takia) miksi lähteä Helsinkiin, olisi menoa (mihin?). Siis oppositioon sitä vastaan, mikä monen mielestä on parasta Tampereella eli Tampere itse.

En ole käynyt Tampereella teatterissa. Ravintola Sea Horsea ei voinut vaihtaa Ohranjyvään tai Tillikkaan eikä Kosmosta Laternaan (jokusen miellyttävän syrjähyppyn tunnustan). Tampere-talon houkutusia en tosin aina ole kyennyt vastustamaan, mutta ”Talokin” on tutumpi tieteellisistä kokouksista, joita olen itsekin ollut järjestämässä.

Keskusta on siis ollut paljolti minulle kiellettyä aluetta. Siksi Tampereeni alkaa Längelmävedeltä ja ulottuu Roineen Saarikylien ja Näsijärven kautta Siuron kylän kallioille. Se on alue, jonne pääsee polkupyörällä tai talvisin suksin tai retkikilustimin. Minun Tampereellani on lukuisia lintutorneja. Meren

vaihtaminen järviin oli silmälle yllättävän helppoa. Hämmäläinen kulttuurimaisema kiehtoi heti.

Itselfänikin salaa olen tarkkaillut tamperelaista elämää (huomasin sen erityisesti tätä kirjoittaessani). Tampereella ei ole käyttäytymisnormeja. Tampere on suvaitsevainen. Koin sen itsekin tullessani. Ensimmäisenä työpäivänäni minulla oli pitkä tukka, teheranilaiselta katukauppiaalta ostetut käytetyt sarvisankaiset rillit, punaiset samettihousut ja isäni 40-luvun trench-coat. Stadilaisemmalta tuskin saattoi näyttää. Syömään lähtiessäni sanoin hygieniahoitajalle (näin hän väittää) ”mä pistän dörtsin boseen ku mä lähen skruudaan”. Ei näistä tamperelaisella edes kulmakarvat kohonnut.

Tamperelaiset ovat kohdelleet sitkeää vierailijaa hyvin. Samaan aikaan kun tulin Tampereelle, Hämeenlinnan kaupunki haki kamariorkesteria. Kilvan voitti Kimasen yhtye. Kun soittajat eivät luvanneet muuttaa Tampereelle, yhtye hylättiin. Tampereen itsetunto

kestää reissaajan. Stadilaisellekin annetaan mahdollisuus. Odotetaan mikähän se oikeesti on. Jos olisin maahanmuuttaja, haluaisin ehdottomasti asettua Tampereelle. Tampere on itsessäänkin monikulttuurinen ja erilailla ajatteleminen ja erilaiselta näyttäminen on luvallista ja osin suotavaa. Tässä se on Turun vastakohta. Kun minua viiden Tampereen vuoden jälkeen houkuteltiin Turkuun, oli muutto kerta kaikkiaan mahdollon. Eivätkä ratkaisua määränneet työolot.

Tampere on salarakkaani. Kun työni täällä joidenkin vuosien päästä päättyy, testaan miten vakavaksi suhde on päässyt. Astun Hämeenkadulle. Kävelen sen päästä päähän ja nautin murteen kuuntelusta. Jos huomaa silmäni tottuneen naisten kesäisiin lierihattuihinkin, tiedän että se on menoa ja saa ollakin.

Jukka Lumio
infektio lääkäri